

İÇİNDEKİLER

Kilerdeki Yaratık 7

Sandıktan Yılan Çıktı 21

Salvador Dali Bize Taşındı 35

Panda Kaçtı 49

Kravat Takan Ağaç 63

Dedem Bir Maymun 77

İslah Çetesi İşbaşında 91

Kilerdeki Yaratık

İşten erken gelen babam, hepimizin sevdiği o özel yemeği yapmış, salatasıyla, pilavıyla masayı çiçek gibi donatmıştı. Eve giren gözlerine inanamıyor, günün özelliğini öğrenmeye çalışıyordu.

İlk şaşırın bendim. Çantamı fırlatırken babamı, ön-lüğüyle masa başında gördüm. Usta şefler gibi tabaklar arasındaki orantıya bakıyor, çatalın bıçağın yerini ayarlıyordu. “Süpersin baba!” dedim. “Söyler misin, neyi kutluyoruz?”

“Sıradan bir akşam...” dedi çiçek şeklinde kestiği domatesi salatanın ortasına yerleştirirken. Sonra bana dönüp parmak salladı. “O çantanı oradan almazsan günün sıradanlığı bozulabilir.”

Biraz sonra dedem yürüyüşten dönmüştü. Masayı görünce o meşhur ıslığı çaldı. Gözlerini babama dikip sakalını sıvazladı. Sonra nedensiz kahkaha attı. “Her

ne yaptıysan...” dedi gözlüğünün üstünden bakarken.
“Derya sana çok kızacak... Çok.”

“Ne ilgisi var baba ya!” diyerek geçiştirdi babam. Hemen konuyu değiştirdi. “Mutfağı çok dağıttım. O tarafa geçmezseniz sevinirim.”

Çok geçmeden annem de geldi. Sekiz saat derse girmiş, üstüne bir de trafikle cebelleşmiş, arabasına park yeri bulana kadar canı çıkmıştı. Her akşam bunları söyler, hayatın tekdüzeliğinden yakınırđı. Yine söylenerek girdi. Yemek masasını görünce şaşırdı. “Dur, söyleme Bedri!” dedi. “Bu gün çok güzel şey oldu. Biz onu kutlayacağız... Doğru tahmin ettim değil mi? Yoksa vergi dairesinin yeni müdürü sen mi oldun?”

“Yok hayatım... Kronik memurluğum devam ediyor. İşten erken çıkınca size faydam dokunsun istedim. Hadi hadi, Meriç’i getir de yemekler soğumadan yiyelim.”

“Niye erken çıktın işten?”

Babam sorunun yanıtını düşünürken dedem daldı söze. “Ben masumum Derya” dedi. “Bana bakma öyle. Bedri tek başına yapmış ne yaptıysa.”

Annemin kafası karışmıştı. Bir dedeme bir babama baktı. Yüzünden “neler oluyor” sorusu açıkça okunabiliyordu. Herkes omuzlarını silkti.

“Aldırma sen ona” dedi babam. “Yaygaraya bayılır... Her zamanki adam işte!”

“Dikkat! Çapanoęlu çıkabilir” diyerek kakhaha attı dedem. Annem salondan çıkarken ardından seslendi.

“Meriç’i ben getiririm sofraya. Sen kilerden soğan kap getir Derya.”

Meriç kendiliğinden çıkageldi. Sevdiği yemek olduğunda çağırılmayı beklemez, sessizce gelip yerine ilişirdi. Sonra tabağını gösterip “ıh-ıh” sesleriyle doldurulmasını isterdi. Beş yaşına basmasına rağmen konuşmıyordu henüz.

Hepimiz sofraya oturmuş, annemi bekliyorduk. Çok geçmeden annem, soluk soluğa döndü. Beti benzi atmış, gözleri yuvasından fırlamıştı. Konuşmak, haykırmak, derdini anlatmak istiyor, ancak dili dönmüyordu. “Be-Bedri! Bedri koş! Ki-ki-ki... Kilerde yaratık var! Yaratık! Yaratık! Kocaman!”

Babam istifini bozmadı. Göz göze gelmeden yanıt verdi: “Öyle şey mi olur Derya? Kilerin açık yanı mı var? Hem kentin göbeğinde ne yaratmış bu! Belli ki yanılmışsın. Işık, gölge oyunudur o. Hadi, boş ver soğanı! Otur da yemeğimizi yiyelim.”

“Gözlerimle gördüm diyorum.”

“Otur sen, ben bakarım şimdi.”

O sırada dedem, köşedeki bastonunu kaptığı gibi fırladı. “Ben şimdi gösteririm o yaratığa! Çekilin önümden! Gidip kafasını kırayım!”

Babam dedemin önüne dolaştı. Yalvarıyordu. “Dur babacığım! Otur sen. Ben ne güne duruyorum! Giderim, soğanını da getiririm senin.”

“Olmaz!” diyordu dedem. “Evin büyüğü benim! Yaratığı kovalamak benim görevimdir.”

“Eh! Burada delikanlı oğlun varken sana mı düşer bu ayak işleri!”

Biri gitmek istiyor, diğeri engel oluyordu. Salonda gürültü koştı. Hepimiz şaşkındık. Meriç korkusundan ağlamaya başladı. En sonunda babam baskın çıktı. Biz diken üzerinde beklerken kilere gidip bir baş soğan getirdi. Oldukça rahat görünüyordu. “Demedim mi Derya; hiçbir şey yok kilerde. Yanılgı işte... Beynin oynadığı basit bir oyun. Unutalım gitsin! Al babacığım, bu da senin soğanın.”

“Gördüm diyorum Bedri. Kılı bir şeydi. Bana baskarken elindeki elmayı kemiriyordu.”

“Yorgunluktandır yorgunluktan” dedi babam. “Öğretmenlik kolay mı? Onca çocukla uğraşıyorsun akşama kadar. Hadi, yemeğimizi yiyelim artık.”

Akşam yemekleri yavaş yenirdi evde. Herkes o gün yaptıklarından söz eder, günün özetini çıkarırdı. İlk olarak söz hep benim olurdu.

“Dersler biraz gevşedi...” dedim. “Yedinci sınıfları bilirsin işte. Aynı şeyler... Fenci yine derse gelmedi. Bahçede top oynadık. Bakmayın öyle, elbette çok terlemedim. Terledim de... Yani soğuk su içmedim. İngilizceden yeni konuya geçtik sonra. Çok zevkliydi. Yaz için okuma serileri alacakmışız. Öğretmen yazdıracak bir ara. Son dersler de matematikti. Her zamanki gibi geçti. Yeni konu biraz karmaşıktı ama söktüm sayılır. Bir de şey... Şey oldu bugün...” Nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Söylemekle söylememek arasında ikir-

cim yaşadım. Herkesin gözleri üzerime dikilince kaçacak yerim kalmamıştı. “Egemen’le kapıştık. Kardeşimin engelini anlatıyordu sınıfta. Dayanamadım, ‘Doğru değil’ diyerek şöyle itiverdim. Düştü, beni şikâyet etti.”

Annem ile babam, “Yaptığın çok yanlış!” dediler aynı anda. Annem devam etti: “Egemen senin en yakın arkadaşın. Yarın özür dilemelisin ondan. Meriç’e gelince... Konuşması gecikti biraz, hepsi o kadar.”

“Unutma, özür dilenecek” diye yineledi sofradan kalkarken babam. Çok geçmeden yarım limon getirip salataya sıktı. “Unutma!”

Evet, anlamında başımı salladım. Unutmak mümkün mü? Sıra annemdeydi.

“Bugün dersim sekizlereydi. Sinirlendirdiler yine beni. Resim dersinin hiçbir önemi yok tabii! Sınava hazırlanacağız diye malzeme getirmemişler. Getirenlerin de gözü test kitaplarında. İzin vereyim mi vermeyeyim mi bilemedim. Ah! Bir de o aradaki haylazlar yok mu? Ne resim yaparlar ne test çözerler. Durmadan sınıfın huzurunu bozarlar. Bazen sana öyle imreniyorum ki Bedri... Sessiz sedasız işlemini yapıp gönderiyorsun vatandaşı.”

“İyi ki seninle aynı okulda değiliz anne” dedim. “Hiçbir yaramazlık şansım kalmazdı.”

“Yazık! Aynı okulda olsaydık bana arka çıkacağını duymak isterdim oysa. Haksız mıyım Bedri?”

Sıra kendisine geldiğinde babam yine kalktı sofradan. Mutfağa gitti. Elindeki biberle döndüğünde dedem başlamıştı gününü anlatmaya.

“Rafet’e gittim bugün. Özlemiştım keratayı! Dükkânın önünde tavla oynadık. İki mars bir ters ettim acemiye.” Çiçekçi dayımdan söz ediyordu. Ne zaman uğrasa ondan bir buket alır, anneanneme giderdi. İki yıl önce kaybetmiştik. “Oradan kalkıp annenize geçtim. Gitti geldi diyesiye akşam oldu. Bugünkü yürüyüşümü de böyle yaptım işte.”

Sıra kendisine geldiğinde babam yine kalkmıştı sofradan. Döndüğünde, “Bende kayda değer bir şey yok.” dedi. “Siz yorulmuşsunuz belli ki. Geçip oturun şöyle. Sofrayı ben toplar, bulaşıkları makineye atarım. Hadi hadi! Bakmayın, geçin şöyle.”

Annem şaşkıındı. Hepimize şüpheyle baktı. Dedemle yine aynı şeyi yaptık; omuzlarımızı silktik. Babamın ardından, “Bu seferki kabahati büyük olmalı...” diye mırıldandı dedem. “Dur bakalım sen...”

Dedemin haklı olduğunu düşünmeye başladım. Babamdaki gariplik gittikçe göze batıyordu. Hiçbirimizin mutfağa girmesini istemiyordu. Merak etmeyecektik, her şey kontrolündeydi. Dedemle birkaç kere gidip bakmaya yeltendik. Daha kapıyı açar açmaz kovdu bizi. Dışarı çıkıp pencereden bakmayı akıl etti dedem. Birlikte baktık; her şey yolunda görünüyordu. Sudan geçirdiği tabakları makineye diziyordu. Camdan